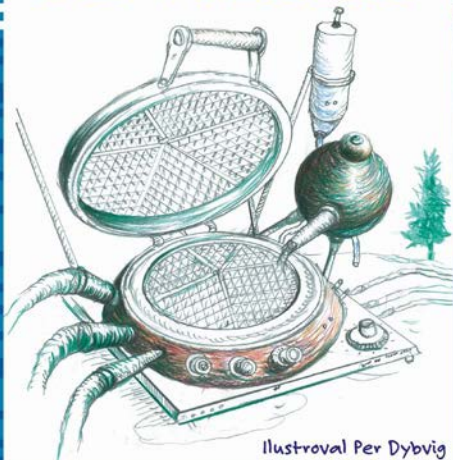

JO NESBØ

Ilustroval Per Dybvig

Doktor Proktor a koniec sveta. Možno.

Jo Nesbø
Doktor Proktor a koniec sveta.
Možno.

Ilustroval Per Dybvig

podporila vydanie tejto knihy.

Tento preklad vychádza s finančnou podporou NORLA.

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Copyright © Jo Nesbø 2010

Illustrations © Per Dybvig 2010

Translation © Eva Lavříková 2014

Slovak edition © IRON LIBRI 2014, Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.

Published by agreement with Salomonsson Agency

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-970750-7-1

Doktor Proktor a koniec sveta.
Možno.

slovar

OBSAH

1. KAPITOLA	SVETOVA VOJNA A ŠTIKÚTKA.....	7
2. KAPITOLA	BALANČNÉ ČIŽMY A MESAČNÍ CHAMELEÓNI	21
3. KAPITOLA	SEDEMNOHÉ VYSÁVAČE.....	33
4. KAPITOLA	SPEVÁCKY ZBOR A ORCHESTER.....	40
5. KAPITOLA	ZĽADOVATENÉ SNEHOVÉ GULE A VYSÁVANIE MOZGOV.....	50
6. KAPITOLA	ŽRÚT BOCIANOV, MEGAMRAVEC A MYŠOČAJKA.....	60
7. KAPITOLA	KONIEC SVETA.....	67
8. KAPITOLA	HYPNÓZA A NÓRSKE SPOLOČENSTVO	75
9. KAPITOLA	REKORD V SKOKU A SPIATOČKA	86
10. KAPITOLA	ŠPIONÁŽ PRVÉHO STUPŇA.....	97
11. KAPITOLA	VLÁMANIE A EÚBOSTNÝ LIST	109
12. KAPITOLA	DENSINK KVÍN A ŽABIAK	119
13. KAPITOLA	HRÔZOSTRAŠNÉ. FAKT ZLÉ SPRÁVY	129
14. KAPITOLA	AKO ĽUDÍ HYPNOTIZUJÚ. A DVE ROZBITÉ OKNÁ.....	131
15. KAPITOLA	SUPERNÁVNADA A SÁNKOBEŽKA	138

16. KAPITOLA	KANALIZÁCIA A TAJNA ZBRAŇ	152
17. KAPITOLA	DRUHÁ NAJKRATŠIA KAPITOLA.....	170
18. KAPITOLA	POSTRANNÝ VOZÍK A PREVÁDZAČ.....	176
19. KAPITOLA	POVRAZOLEZEC A TRØNDELAGČAN PETER	188
20. KAPITOLA	TAKE-OFF S VANILKOVOU PRÍCHUŤOU	200
21. KAPITOLA	AUDIENCIA A MORZEOVKA.....	205
22. KAPITOLA	Z PREMOŽITEENÝCH BUDÚ FAŠÍRKY. MOŽNO.....	215
23. KAPITOLA	ŠTIKÚTKA A TVRDÉ PRISTÁTIE	220
24. KAPITOLA	PLÁN B AKO BULE	232
25. KAPITOLA	HOTEL A VEĽKÝ POKUS O ÚTEK	239
26. KAPITOLA	ZÁBRADLIE A ŤAVÍ TRUS.....	247
27. KAPITOLA	KRÁĽ JE KRÁĽ	257
28. KAPITOLA	CESTO NA VAFLE A PIESEŇ SŤAHOVAVÝCH VTÁKOV	269
29. KAPITOLA	POPOVÁ PESNIČKA ZACHRÁNI SVET. MOŽNO	275
30. KAPITOLA	ZVIERA, KTORÉ ANI VLASTNÁ MAŤ NEZNÁŠA. AŽ NA.....	289
31. KAPITOLA	KARAMELOVÝ PUDING, DIEVČATÁ A SPEV	293

1. KAPITOLA | SVETOVA VOJNA A ŠTIKÚTKA

V Osle vládla noc. Snežilo. Veľké, zdanlivo nevinné snehové vločky zľahka padali na mestské strechy, ulice a parky. Meteorológ by ti určite povedal, že snehové vločky sú len zamrznutý dážď padajúci z oblakov, ale faktom je, že tým si nemôže byť *úplne* istý nikto. Snehové vločky môžu pokojne pochádzať aj z mesiaca, ktorého tajomný svit sa sem-tam prederie cez potrhanú clonu mrakov a čarovne osvetlí spiace mesto. Niektoré z vločiek dopadajúcich na asfalt pred radnicou sa hneď roztopili a stiekli k najbližšiemu kanalizačnému poklopu. Otvormi v poklope pretiekli do potrubia a napokon skončili v kanalizačnej sieti, pretínajúcej krížom-krážom Oslo v podzemí.

Nikto si nemôže byť *úplne* istý ani tým, čo sa tam dolu v kanalizačnom svete nachádza. Ale keby ste boli natoľko hlúpi a smelí, že by ste sa tam v túto decembrovú noc odvážili zliezť, boli by ste úplne potichu a zadržali dych, začuli by ste nejeden podivný zvuk. Kvapkanie vody, kľokotanie kanálov, šramot potkanov, žabie zakríkanie a – ak by ste mali naozaj smolu – aj to, ako sa so škrípaním otvárajú gigantické čeluste, až kým otvorená papuľa veľkosťou nepripomína koleso na kúpanie. A vzápätí ohlušujúce zacvaknutie čelustí.

Potom by už nastalo definitívne ticho. Aspoň pre vás určite, moji nešťastní priatelia. Ale povedzme, že by ste až takú smolu nemali. V takom prípade by ste tejto noci počuli ešte iné zvuky. Naozaj mätúce zvuky. Zaklapnutie vafľovača, prskanie rozpáleného masla, tlmené mrmlanie, otváranie vafľovača. A napokon: tiché prežúvanie.

Postupne prestávalo snežiť, prežúvanie doznelo, ľudia v Osle sa začínali prebúdzat' do nového dňa a brodiť tmou a snehovou čľapkanicou do práce či do školy. A keď slečna Strobová začala svojim žiakom rozprávať o druhej svetovej vojne, bledé zimné slnko, ktoré dnes opäť raz zaspalo, opatrne vykuklo spoza vrška.

Lisa sedela v lavici a uprene hľadala na tabuľu. Slečna Strobová na ňu napísala SVETOVA VOJNA. Zabudla na dĺžeň. Svetová vojna, tak to malo byť. Lisu – ktorá mala rada, keď sa písalo správne – to rušilo natoľko, že sa na učiteľkin výklad nedokázala úplne sústrediť. Slečna Strobová rozprávala, ako Nemci v roku 1940 napadli Nórsko a ako zopár hrdinov s Nemcami zatočilo, takže Nóri vojnu napokon vyhrali a mohli spievať „Vítazstvo je naše, vyhrali sme, vítazstvo je naše!“

„A čo robili tí ostatní?“

„Keď sa chceme niečo spýtať, najskôr sa prihlásime, Bule!“ napomenula ho slečna Strobová prísne.

„Hej, to rozhodne robievate,“ prikývol Bule. „Ale nezdá sa mi, že by ste preto dostávali lepšie odpovede. Moja metóda, pani učiteľka, je jednoducho uchopiť slovo...“ Drobné, ryšavé, pehavé chlapča menom Bule natiahlo ruku do vzduchu, akoby oberalo neviditeľné jabĺčka. „Takto! Uchopiť slovo, ponechať si ho, mať ho vo svojej moci a napokon dať slovám krídla a nechať ich doletieť až k vášmu sluchu...“

Slečna Strobová naklonila hlavu a s vypúlenými očami zízala ponad rám okuliarov na Buleho. Okuliare sa jej na dlhom nose zviezli ešte o centimeter nižšie. Lisa so zdesením videla, že učiteľka dvíha ruku a načahuje sa k jednému zo svojich slávnych úderov o katedru. Obávané plesnutie učiteľkinej dlane o borovicovú dosku stola budilo hrôzu. Povrávalo sa, že pri tom zvuku sa aj ockovia rozplakali a mamičky

volali svoje mamičky. Vlastne to vravel Bule, takže keď sa nad tým Lisa hlbšie zamyslela, nemala stopercentnú istotu, že by to bola stopercentná pravda.

„Čo robili nehrdinovia?“ zopakoval Bule. „Odpovedzte, drahá pani učiteľka, ktorej krásu prekoná len jej múdrosť. Nechajte nás, nech sa napijeme z prameňa poznania.“

Slečna Strobová ruku opäť spustila a povzdychla si. Lise sa zazdalo, že vo všetkej prísnosti učiteľke predsa len jemne trhlo kútikmi úst. Slečna Strobová však nebola dámou, ktorá by to s úsmevmi a inými radostnými prejavmi prehánala.

„Nóri, ktorí sa počas vojny nestali hrdinami,“ začala, „tí... ehm, držali palce.“

„Držali palce?“

„Držali palce hrdinom. A kráľovi, ktorý ušiel do Londýna.“

„Takže nerobili nič,“ odtušil Bule.

„Nie je to také jednoduché,“ namietla slečna Strobová.
„Všetci nemôžu byť hrdinami.“

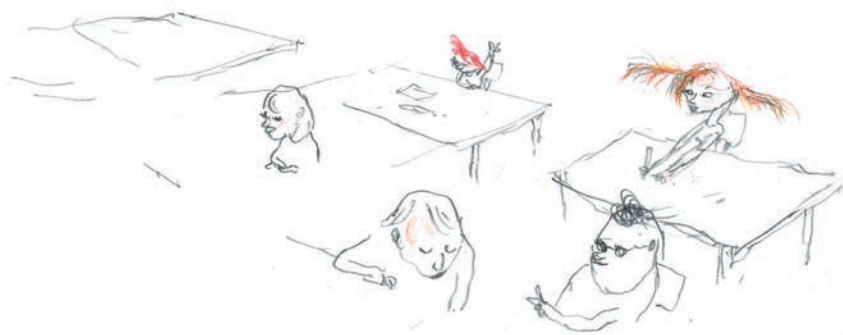
„Prečo nie?“

„Čo prečo nie?“

„Prečo nemôžu byť všetci hrdinami?“ naliehal Bule a pohodil ryšavou ofinou, ktorá len tak-tak vytrčala spoza školskej lavice.

V tichu, ktoré nastalo, Lisa začula krik a štikútanie zo susednej triedy. Hneď vedela, koho počuť spoza steny – nového učiteľa ručných prác. Volal sa Gregor Galvanus, ale všetci ho volali len pán Štik – lebo vždy, keď sa rozrušil, dostal štikútku.

„Trul!“ vypískol Gregor Galvanus zúfalým falzetom.
„Štik. Trym! Štik.“

Lisa začula Trulov zlomyseľný smiech, nemenej zlomyseľný smiech jeho dvojčata Tryma, zadupotanie utekajúcich nôh a dvere, ktoré sa rozleteli.

„Nie každý to v sebe má, každý sa nemôže stať hrdinom,“ poznamenala slečna Strobová. „Väčšina ľudí chce mať len svätý pokoj a pohodu a chce sa zaoberať vlastnými vecami bez toho, aby ich ostatní príliš otravovali.“

V tej chvíli väčšina triedy prestala počúvať a namiesto toho zízala von oknami. Pretože vonku na zasneženom školskom dvore sa zjavili Trul a Trym Traneovci. Bežali. A nebol to veru pekný pohľad – Trul a Trym sú totiž dvaja riadni tučniaci a stehná sa im pri behu obtierajú, len taký šuchot. Ale ani ich prenasledovateľ nebol omnoho elegantnejší. Pán Štik za nimi v lúčoch dopoludňajšieho slnka poklusom krivkal v predklone a s nohami do X – ako nemotorný los v papučiach. Dôvodom nemotorného krivkania aj predklonu bola kancelárska stolička, akoby prirastená k zadnej časti nohavíc pána Štika. Slečna Strobová tiež pozrela von oknom a hlboko si vzdychla:

„Bule, obávam sa, že niektorí sú skrátka a dobre len úplne obyčajní ľudia a nemajú v sebe ani štipku hrdinskosti.“

„Čo je to s tou stoličkou?“ spýtal sa Bule potichu.

„Vyzerá to, akoby mu ju k nohaviciam pevne *prišili*,“ odvetila Lisa a zívla. „Pozri, blíži sa k ľadu...“

Papuče Gregora Galvania alias pána Štika začali prešmykovať. A vzápätí spadol. Priamo na zadok. Lepšie povedané

– keďže zadok mal pripevnený k stoličke, stolička mala kolieska, kolieska boli dobre namazané a školský dvor sa zvažoval až ku Kanónovému vršku –, pán Štik sa náhle ocitol v role nedobrovoľného pasažiera rútiaceho sa na kancelárskej stoličke stále väčšou rýchlosťou dolu kopcom.

„Dobrý Bože,“ vydýchla vydesene slečna Strobová, keď si uvedomila, že kolega sa vydal na koniec sveta – alebo aspoň na koniec školského dvora.

Na pár sekúnd zavládlo ticho, v ktorom sa ozýval len hrmot koliesok na ľadovom povrchu, zúfale šmýkanie brzdiacich papúč a frenetické štikútanie. Až napokon stolička aj učiteľ ručných prác skončili v snehovom závejí na konci školského dvora. Závej akoby s tlmeným *puf*

vybuchol a v nasledujúcom okamihu sa vo vzduchu rozprášil jemný sneh. A po stoličke ani po Gregorovi Galvaniovi ani stopy.

„Muž cez palubu!“ vyhrkol Bule, vyskočil na stôl a po ostatných laviciach preskákala k dverám. Ostatní za ním – ba dokonca aj slečna Strobová –, a kým narátate do troch, boli všetci vonku. Okrem Lisy. Lisa najskôr podišla k tabuli, vzala kriedu a nad A dopísala dĺžeň. SVETOVÁ VOJNA. Tak. Až potom vyklzla von aj ona.

Vonku pri záveji už slečna Strobová spolu s ďalším učiteľom vyťahovali Gregora Galvania, ktorý stále pevne sedel na stoličke, z hlbín snehu.

„Ste v poriadku, Gregor?“ zisťovala slečna Strobová.

„Štik,“ zaštikútal Gregor, „oslepol som!“

„Ale nie,“ slečna Strobová prstom odstránila sneh, ktorý sa mu usadil za sklami okuliarov. „Tak!“

Galvanus zmätene zažmurkal, a keď zbadal učiteľku, očervenel. „Ach, dobrý deň, slečna Strobová! Štik!“

„Tolko rozruchu,“ prehodila Lisa smerom k Bulemu. Ten bol na mieste činu prvý. Dorazil tak rýchlo, až ho pokryl biely poprašok snehu, ktorý Galvanus rozvíril. Bule neodpovedal, len uprene hľadel dolu Kanónovým vrškom.

„Deje sa niečo?“ zisťovala Lisa.

„Keď som sem prišiel, čosi som tam dolu zazrel. Prikryl to poprašok snehu.“

„Čo prikryl?“

„To práve neviem. Zmizlo to, keď sa sneh roztopil.“

Lisa vzdychla.

„Musíme konečne niečo urobiť s tou tvojou bujnou fantáziou, Bule. Možno by doktor Proktor mohol vynájsť nejaký prostriedok na tíšenie predstáv.“

Bule zažmurkal, aby z viečok striasol sneh, a chytil ju za ruku. „Pod!“

„Bule...“

„Pod,“ zopakoval Bule a zapol si zips na zimnej bunde.

„Sme v polovici vyučovacej hodiny!“

Ale to už Bule nevnímal. Vrhol sa do hlbokého snehu a po bruchu sa šmýkal dolu strmým svahom k zľadovatenému vršku.

„Bule!“ Lisa sa brodila za Bulem. „Chodiť dolu k vršku máme zakázané!“

Ale Bule už opäť stál na nohách a triumfálne ukazoval na niečo v snehu.

„Čo je to?“ zisťovala Lisa.

„Stopy,“ oznámil Bule. „Odtlačky nôh.“

Lisa hľadela do snehu. A veruže hej, v snehu boli hlboké stopy. Pokračovali ďalej až na ľadovú plochu, ktorú prikrývala len jemná vrstva snehu.

„Niektorí prešiel cez vršok,“ povedala Lisa. „A čo má byť?“

„Dobre si tie stopy prezri,“ naliehal Bule. „To nie sú žiadne zvieracie stopy. Súhlasíš?“

Lisa spomínala na všetky zvieracie stopy, ktoré si ukazovali na hodinách biológie. Labky, pazúry, havranie nôžky. Toto sa však nepodobalo na nič také. Takže prikývla. Súhlasí.

„A určite to nie sú ani stopy topánok alebo čižiem,“ pokračoval Bule. „Záhada...“

Vybral sa sledovať stopy vedúce cez ľad.

„Počkaj!“ zvolala Lisa. „Čo ak ten ľad nie je...“

Ale Bule nepočúval. Keď bezpečne prešiel na druhú stranu ľadu, obrátil sa a zakričal na Lisu:

„Tak ideš, či čo?“

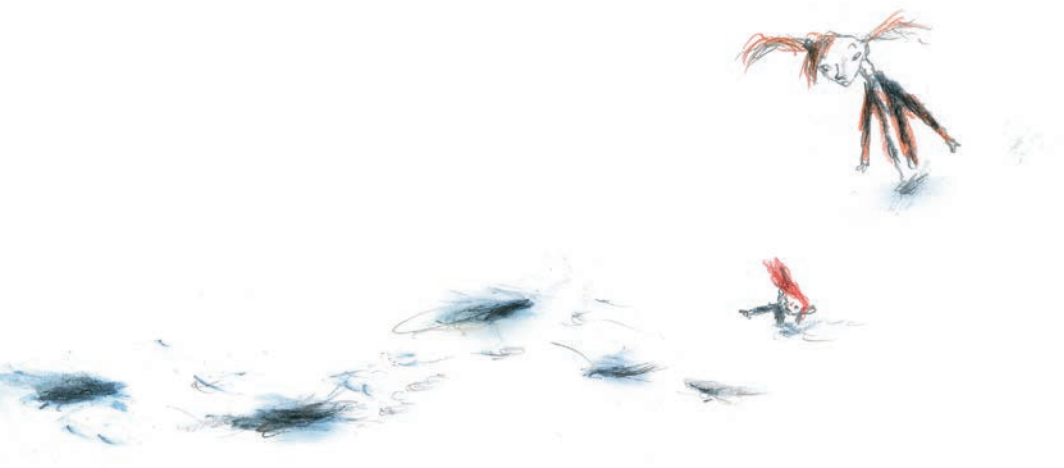
„Aj keď ľad unesie teba, ešte stále môže byť príliš tenký pre mňa,“ zašepkala Lisa, vystrašená, že ich zo školského dvora môže uvidieť slečna Strobová.

„He?“ zvolal Bule.

Lisa ukázala na ľad.

Bule si namiesto odpovede ukázal na hlavu. „Použi hla-
vičku-makovičku! Pozri sa na tie stopy! To, čo tadiaľto preš-
lo, je väčšie ako my dvaja dokopy!“

Lisa neznášala, keď sa Bule správal, akoby bol múdrejší než ona. Párkrát v snehu silno zadupala. Pomyslela na to, čo by asi jej veliteľský otecko – alebo dokonca ešte horšie, veliteľská mamička – povedali, keby prišla domov s poznámkou od pani učiteľky Strobovej. Uvedomila si, že to rozhodne nechce zistiť. A potom prešla po ľade. Pretože tak už to chodí, keď má človek takú smolu, že sa jeho najlepším kamošom náhodou stane práve chalan ako Bule.

Stopy viedli vo veľkom kruhu cez Lieskovcový les, čo bola v skutočnosti len skromná skupinka priateľských stromov, ďalej cez Lieskovcový most, naspäť na školský dvor a hore schodmi do telocvične. Bule s Lisou otvorili dvere a vošli.

„Pozri,“ Bule ukázal na mokré odtlačky na podlahe. Ale ako pokračovali po chodbe a cez šatne až do samotnej telocvične, stopy boli stále menej a menej zreteľné. Napokon stáli uprostred prázdnej telocvične a hľadeli na posledné zvyšky stôp. Ďalej už neviedlo nič.

„Oschli tomu nohy,“ povedal Bule a zaňuchal vo vzduchu.

„Čomu tomu?“ spýtala sa Lisa a zahľadela sa na vlajku školského orchestra, ktorá stála opretá o stenu za žinenkami a gymnastickým koňom. Práve tu totiž orchester, v ktorom ona aj Bule hrali, nacvičoval. Vlajka bola modrá, s názvom orchestra vyšitým zlatými písmenami: DØLGENSKÝ ŠKOLSKY ORCHESTER. Bule sa vybral naspäť k východu a Lisa pobehla za ním. Pretože hoci je Lisa múdre a vyspelé

dievča, ktoré rozhodne neverí na strašidlá, príšery a podobné záležitosti – „Pche! Ktorý desaťročný by už na také niečo veril,“ myslala si–, sama ostať nechcela. Niečo v miestnosti jej totiž zježilo všetky chlčky na zátylku. Niečo tu nebolo v poriadku. Niečo spôsobovalo, že sa cítila ako v nejakom sne.

Vonku na školskom dvore stála pri snehovom záveji riadiateľka a nahlas sa pýtala, či jej niekto môže povedať, kto prišiel nohavice pána Galvania k stoličke. Bule s Lisou stáli na vrchných schodíkoch do telocvične a videli, ako deti hádžu vystrašené pohľady – najskôr na riadiateľku, vzápätí na Trula a Tryma. Tí stáli bok po boku s prekříženými rukami a výhražne im pohľady odplácali.

„Na Trula a Tryma sa nikto nikdy neodváža žalovať,“ poznamenala Lisa.

„Slečna Strobová mala pravdu,“ povedal Bule. „Väčšina ľudí chce mať len svätý pokoj a pohodu a chce sa zaoberať vlastnými vecami bez toho, aby ich ostatní príliš otravovali.“

A v tej chvíli zazvonilo na prestávku. Alebo možno už na hodinu. Tento deň bol v každom prípade na dobrej ceste k tomu, aby bol čudný, pomyslela si Lisa.

Ešte čudnejší bol deň uprostred poslednej vyučovacej hodiny. Len vtedy totiž Lise došlo, čo v telocvični nebolo v poriadku. Trafilo ju to do hlavy ako jedna zo snehových gúl Trula a Tryma. Vlajka školského orchestra! Vlajka so zlatým vyšívaným nápisom, ktorý videla už aspoň sto ráz!

DØLGESKÝ ŠKOLSKÝ ORCHESTER. Akurát že ten-
toraz na vlajke stálo DØLGESKÝ ŠKOLSKÝ ORCHES-
TER. Školsky – bez dlžňa. Lise prešiel mráz po chrbte. Ako
je to možné?

Zazvonilo na koniec vyučovania a Lisa dovliekla Buleho
do prázdnej telocvične. Tam zastali a hľadeli na starú vlajku.
Bule namáhavo hláskoval nápis:

„D-Ø-L-G-E-N-S-K-Ý-Š-K-O-L-S-K-Ý-O-R-C-H-E-S-
T-E-R.“

„Ale predtým tam bolo školsky – bez dlžňa!“ vyhlkla Lisa
nešťastne. „Celkom určite!“

Bule priložil končeky prstov oboch rúk k sebe a obrátil
sa k nej: „Možno by pre teba doktor Proktor mohol vynájsť
nejaký prostriedok na tíšenie predstáv, drahá.“

„Ja som si nič nepredstavila!“ zvolala zúfalo Lisa.

Bule ju priateľsky potľapkal po chrbte. „Žartujem. Vieš, aký je rozdiel medzi tebou a mnou, Lisa?“

„Nie. Vlastne hej. Veľmi veľký.“

„Rozdiel medzi nami, Lisa, je ten, že ja ako tvoj priateľ vždy slepo verím tomu, čo povieš.“

„To bude tým,“ podotkla Lisa, „že rozdiel medzi nami je ten, že ja hovorím vždy pravdu.“

Bule zamyslene hľadel na vlajku. „Myslím, že je načase, aby sme šli po radu k priateľom.“

„My nemáme *priateľov*, Bule. Okrem seba máme už len jediného priateľa.“

„Pre mňa to teda znie ako celá svorka priateľov,“ odvetil Bule a skusmo zapískal prvý hlas *Starého loveckého pochodu*. A to Lisa nemohla nechať len tak – hneď sa pridala a vypiskovala tóny pre klarinet.

A za zvuku *Starého loveckého pochodu* vypochoďovali von zo školy, na Kanónovú ulicu, popri červenom dome, kde bývala Lisa, popri žltom povýše, kde býval Bule, až k podivuhodnému modrému krivému domčeku, ležiacemu na samom konci ulice, takmer schovanému pod závejmi snehu. Tam býval ich jediný ďalší priateľ. Prebrodili sa snehom popri holých hruškách, a keďže zvonček stále nefungoval, zabúchali na dvere.

„Doktor Proktor!“ zvolal Bule. „Otvor!“

2. KAPITOLA | BALANČNÉ ČIŽMY A MESAČNÍ CHAMELEÓNI

Dvere domu doktora Proktora im neprišiel otvoriť nik.

„Kde len môže byť?“ Bule sa pokúšal nazrieť dnu cez otvor na listy.

„Tam,“ odpovedala Lisa.

„Kde?“ spýtal sa Bule.

„Tam hore.“

Bule sa obrátil a sledoval, kam smeruje Lisin ukazovák.

Na hrebeni strechy balansoval vysoký chudý chlapík v profesorskom kabáte a obrovských ružových slúchadlách. Postupoval drobnými krôčikmi, ruky rozpažené.

„Doktor Proktor!“ zakričal Bule tak nahlas, ako len vládal.

„Nepočuje ťa,“ poznamenala Lisa. „Má na sebe megaohlušováky.“

Megaohlušováky – alebo *Megaohlušovacie slúchadlá doktora Proktora* – bol vynález, ktorý doktor Proktor vymyslel na to, aby ochránil sluch pred hlasnými výbuchmi spôsobenými ďalším z jeho vynálezov: *Prdinautským práškom doktora Proktora*.

Lisa urobila snehovú guľu a namierila. Guľa pristála na streche priamo pred profesorom. Ten sa strhol a začal na vrcholku strechy predvádzať podivuhodný tanec. Ruky

mu rotovali ako lopatky veterného mlyna a jedno zo slúchadiel si pri tom posunul cez oko.

„Čo to robíš?“ zvolal Bule.

„Má... mávam rukami,“ kričal profesor a ešte viac mával rukami. „A prehýbam sa v drieku...“ zastonal a začal sa prehýbať v drieku ako liana vo vetre. „A strácam rovnováhu!“ zvreskol a náhle zmizol z obzoru.

Lisa a Bule na seba vydesene pozreli. Potom obehli dom.

„Haló?“ zvolala Lisa.

„Haló?“ zvolal Bule.

„Haló, haló,“ zaznelo sucho a duto z diery v snehu, odkiaľ trčali dve ruky. „A ak sme už hotoví s tým krikom, možno by ste mi mohli trochu pomôcť.“

Lisa a Bule chytili každý jednu z rúk a druhýkrát v tento podivný deň sa zo snehového záveja vyštveral dospelý človek. Teda, dospelý ako dospelý. Doktor Proktor vynalieza predovšetkým mimoriadne detinské, hystericky zábavné a bohužiaľ, v dospelom svete absolútne nepotrebné veci. Ale čo mu chýba ku šťastiu, keď má záhradu s hruškou, dvoch dobrých priateľov a navyše je zasnúbený s tou najmilšou a – pokiaľ môže posúdiť cez začmudené sklá svojich plávacích okuliarov, ktoré má večne nasadené – aj najkrajšou dámou v celom šírom okolí, Júliou Margarínovou.

„Prečo máš slúchadlá?“ vypytovala sa Lisa, kým doktorovi Proktorovi pomáhali na nohy.

„Mrzli mi uši, ale nemohol som nájsť čapicu,“ vysvetľoval profesor. „Čo sa deje?“

Lisa mu porozprávala, čo sa udialo na školskom dvore.

„Áno, Gregor Galvanus,“ prikývol Proktor a zo strapatých vlasov si vytriasal sneh. „To je teda postavička.“

„Ty poznáš pána Štika?“ prekvapene sa spýtal Bule. „Trul a Trym mu riadnym krížikovým stehom prišli nohavice k stoličke. Umenie a ručné práce sú veru dosť nebezpečné záležitosti. Inak, zaujímalo by ma, ako to dokázali bez toho, aby si ich všimol.“

Proktor si povzdychol: „Gregor určite zaspal, chudák.“

„Žiadny učiteľ predsa nezaspí uprostred vlastnej hodiny,“ namietla Lisa.

„Ak si stvorenie, ktoré by vlastne malo spať zimným spánkom, tak áno,“ poznamenal Proktor.

„A čo je toto?“ Bule ukázal na Proktorove nohy.

„Toto,“ odvetil profesor a zahľadel sa na červenooranžové čižmy s modrými šnúrkami, „je môj nový vynález. *Balančné čižmy doktora Proktora*. Pozrite...“ Zdvihol jednu nohu a ukázal im podrážku. „Je to pár starých boxerských topánok, do ktorých som namontoval aktívne magnetické koľajničky. Vďaka nim môžeš balansovať na čomkoľvek. Len zvrtnieš vypínač tu vpredu.“

Na priehlavku bol obyčajný vypínač zo sporáka. Lisa čítala nastavenia:

NATIAHNUTÝ POVRAZ

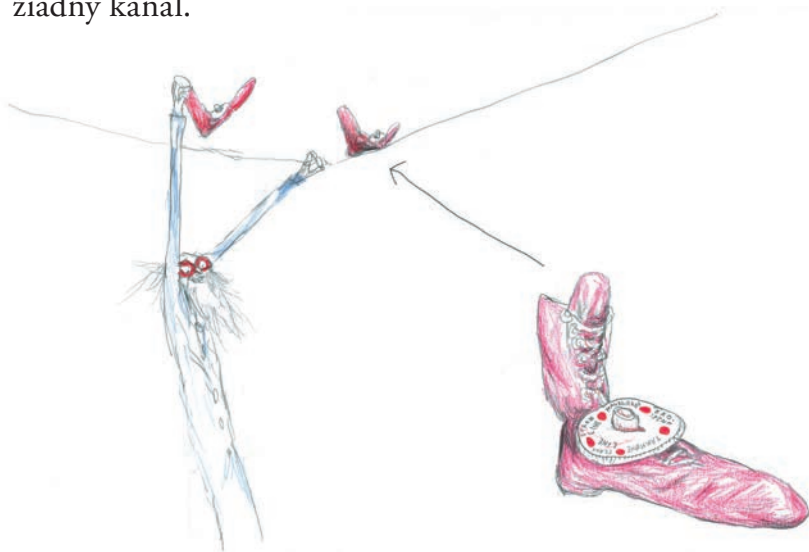
POVOLENÝ POVRAZ
ZÁHRADNÝ PLOT
MOST
HREBEŇ STRECHY

„Paráda!“ zvolal Bule. „Môžem si ich vyskúšať?“

„Ešte nie, milý Bule, potrebujú ešte trochu zdokonaľiť, aby boli... ehm, dokonalé.“

„Tak ako to, že *ty* si v nich už chodil?“ odul sa trošku Bule. Pretože keď už Bule testoval vynálezy doktora Proktora, zo všetkého najradšej testoval tie, ktoré ešte neboli úplne dokonalé.

„Chcel som len naladiť anténu,“ vysvetľoval Proktor a ukázal na strechu. Rovné čierne línie televíznej antény sa jasne črtali na bledej zimnej oblohe. „Už nechytím skoro žiadny kanál.“

Lisa zastonala: „Drahý profesor! Vôbec si nezachytil, že sa prechádza na digitálne televízne vysielanie? Tie staré antény už nefungujú.“

Doktor Proktor pozrel na Lisu, pričom dvíhal jedno obočie. Potom na anténu na streche. Potom na hodinky.

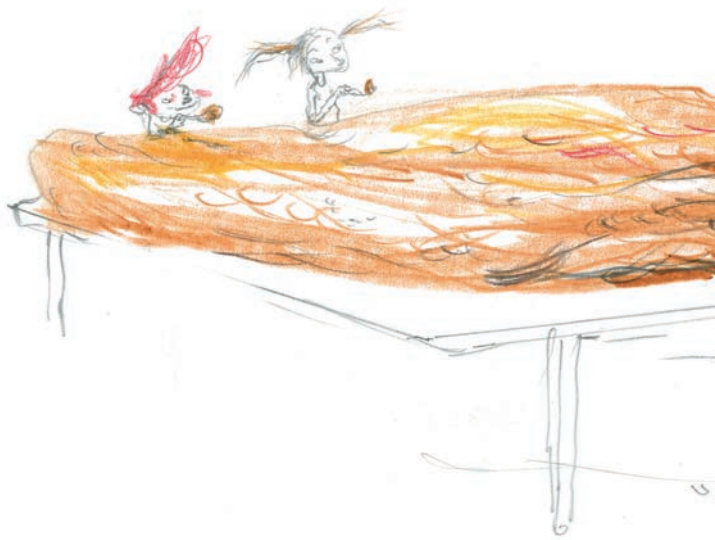
„Dá sa povedať, že čas letí... A ako to ide?“

„Prosím?“ nechápala Lisa.

„Čo sa de-je?“

„Videl som niečo, čo zmizlo, keď sa sneh roztopil,“ oznámil Bule.

„To sa stáva, keď sa sneh topí,“ zívól doktor Proktor.
„A inak?“

„Školská vlajka má o dĺžň menej,“ povedala Lisa.

„No, vyzerá to tak, že koniec sveta sa blíži,“ poznamenal Proktor sucho a začal sa snehom brodiť k vchodovým dverám.

„Vieš o niečom, čo by sme mali urobiť?“ spýtala sa Lisa.

„Samozrejme,“ prikývol Proktor.

„A to je?“

„To, čo robíme vždy. Karamelový puding.“

„Takže,“ začal doktor Proktor, keď pred nimi na kuchynskom stole ležal hotový meter a pol karamelového pudingu.

Na kuchynskej linke stál model helikoptéry, ktorý profesor používal na vyšľahanie krému, hriankovač na rýchle vysušenie rukavíc a pančúch a veľký hrniec na rybáciu polievku s dierou v dne. Tú tam spravil sám profesor, rybáciu polievku totiž neznášal.

„Niečo si hovoril,“ pripomenul Proktor.

„Hej,“ prikývol Bule a nahlas si grgol. „Pardon.“

„Na zdravie. Čo si to videl?“

„Ťažko povedať. Po nehode Gregora Galvania to bolo prikruté vrstvou snehu. Videl som iba obrisy. Ale potom sa sneh roztopil a akoby to, čo bolo pod ním, bolo neviditeľné.“

„Človek alebo zviera?“

„Neviem. Stopy sa však nepodobali na stopy žiadneho zo zvierat, ktoré poznám. Neboli to ani stopy bosých ľudských nôh, ale ani topánky alebo čižmy. Skôr akoby to na sebe malo...“ Bule prižmúril jedno oko a vyzeral, že silno uvažuje, čo by to tak mohlo na sebe mať.

„Hm,“ povedal Proktor. „A tá vlajka, vravíš, že tam chýbal dĺžň v slove ‚školský‘. Ale keď ste sa vrátili naspäť, už tam dĺžň bol?“

Lisa prikývla.

Doktor Proktor si pošúchal bradu.

„Ponožky!“ vykrikol Bule.

Lisa a Proktor naňho pozreli.

„Boli to stopy nôh v ponožkách,“ vysvetľoval Bule. „Viete, také, ako keď čľupnete do vody, potom prídete domov, vy-
zujete sa a v mokrých ponožkách prejdete po podlahe.“

„Zlodeji ponožiek,“ šepol Proktor akoby sám pre seba. „Nesprávna diakritika. Mesační cha...“ Potom však akoby si uvedomil, že Bule aj s Lisou tam stále sú, a náhle zmĺkol.

„Zlodeji ponožiek?“ zopakovali Lisa s Bulem zborovo.

„Nesprávna diakritika!“ vyhrkol Proktor. „Chcem povedať... nesprávne... ehm, to mala byť kritika...“ Zrazu ukázal von oknom: „Páni! Pozrite, začalo snežiť!“

Pozreli von. Veruže hej, za oknom tu či tam poletovali drobné snehové vločky.

Lisa sa znovu zahľadela na doktora Proktora: „Kto majú byť tí zlodeji po...“

„Mimochodom, pracujem na novom vynáleze,“ prerušil ju doktor Proktor skôr, ako stihla dokončiť vetu. „Je to zmutovaný kríženec vianočného stromčeka a obyčajného ihličnanu. Dokáže urobiť trblietavé ozdoby, papierových anjelov aj svetielka, takže ho stačí zoťať a už ozdobený postaviť do obývačky. Čo myslíte?“

Bule potriasol hlavou. „Zlý nápad. Polovica zábavy je predsa zdobenie stromčeka.“

„Vážne?“ začudoval sa Proktor.

„Hej,“ potvrdil Bule a vyškrabával z taniera posledné zvyšky. „Nemohol by si radšej vynájsť niečo, vďaka čomu by Dølgenský školský orchester začal konečne lepšie znieť?“